

ROMÂNIA
TRIBUNALUL
-SECȚIA I-a CIVILĂ-

DOSAR NR.

ÎN C H E I E R E
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 23 OCTOMBRIE 2024
Instanța constituită din:

PREȘEDINTE:	- Judecător
.....	- Asistent judiciar
.....	- Asistent judiciar
.....	- Grefier

Pe rol fiind soluționarea *litigiului de muncă* privind acțiunea formulată de către reclamanta, în contradictoriu cu pârâții, având ca obiect – *calcul drepturi salariale*.

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care prezintă pe scurt obiectul dosarului, stadiul judecății, modul de îndeplinire a procedurii de citare și a celorlalte măsuri dispuse de instanță, după care:

Se constată că prin serviciul registratură al acestei instanțe s-au depus următoarele înscrisuri: la data de 07.03.2024 întâmpinare formulată de pârâțul; la data de 21.10.2024 note scrise formulate de reclamant, prin e-mail.

Instanța constată că este competentă general, material și teritorial să soluționeze prezenta cauză conform art.127 din Codul de procedură civilă.

Se constată că reclamanta a solicitat judecarea cauzei în lipsă prin cerea de chemare în judecată.

Instanța ia în discuție incidența în cauză a OUG nr.62/2024 și rămâne în pronunțare pe această chestiune.

T R I B U N A L U L ,

Deliberând asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Tribunalul reține că potrivit art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, „Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Astfel, instanța apreciază că trebuie să fie îndeplinite următoarele **condiții** de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept:

1. *Completul de judecată să fie investit cu soluționarea unei cauze, în primă instanță sau în calea de atac, privind fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1), indiferent de natura și obiectul acestor procese, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.*

În dosarul de față, completul de judecată a fost investit cu soluționarea unei cauze în primă instanță ce privește plata unor drepturi de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice – plata diferenței de sumă între cea încasată și cea cuvenită din sporul de 20%, calculat la indemnizația de bază din anul 2009, în loc de cea aferentă lunii noiembrie 2018, aceasta fiind luna de început a perioadei de desemnare a sa la penitenciar, și până la finalizarea raporturilor de muncă, respectiv 08.11.2018 - 31.12.2022, pe durata desfășurării a activității la penitenciar a reclamantei, grefier delegat la Penitenciarul Craiova în perioada în litigiu, fiind încadrată ca grefier la Tribunalul Dolj.

2. *Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar această chestiune de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.*

Lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

Odată verificată îndeplinirea acestor condiții, sesizarea este obligatorie.

Tribunalul consideră că nu se impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 C.pr.civ., întrucât din preambulul O.U.G. nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice.

Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analizarea chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

II. Expunerea succintă a procesului

Prin cererea înregistrată la data de 10.01.2024 pe rolul Tribunalului Hunedoara - Secția I-a Civilă sub nr., reclamanta a solicitat, în contradictoriu cu pârâții, obligarea acestora la plata diferenței de sumă între cea încasată și cea cuvenită din sporul de 20%, calculat la indemnizația de bază din anul 2009, în loc de cea aferentă lunii noiembrie 2018, aceasta fiind luna de început a perioadei de desemnare a sa la penitenciar, și până la finalizarea raporturilor de muncă, respectiv 08.11.2018 - 31.12.2022, pe durata desfășurării a activității la penitenciar, precum și actualizarea acestor sume cu rata inflației și majorarea lor cu dobânda legală, de la data scadenței fiecărei indemnizații și până la data plății efective.

Reclamanta nu a solicitat cheltuieli de judecată.

În fapt, reclamanta a arătat că are calitatea de grefier în cadrul Tribunalului, aflat în circumscripția Curții de Apel

Având în vedere dispozițiile art. 8 alin. 4 din Legea nr. 254/2013, prin 5 ordine de serviciu, emise de Președintele Curții de Apel, a fost desemnată grefier delegat la Penitenciarul, cu începere de la data de 08.11.2018 și până la 31.12.2022.

Potrivit legilor de salarizare - Legea nr. 330/2009, Legea nr. 284/2010, Legea nr. 153/2017 - judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, precum și personalul auxiliar de specialitate delegat să își desfășoare activitatea în sistemul penitenciar, beneficiază de un spor de până la 20% din indemnizația de încadrare.

După anul 2010, inclusiv în perioada 2018 – 2022, sporul de penitenciar s-a calculat greșit, prin raportare la indemnizația de încadrare aferentă anului 2009.

Astfel, la data delegării în calitate de grefier pentru exercitarea atribuțiilor specifice la Penitenciarul, indemnizația de încadrare era de 6234 lei, dar sporul brut pentru activitatea desfășurată în cadrul penitenciarului a fost de 603 lei, reprezentând aproximativ 9% din indemnizație și nu 20%, așa cum prevede legea.

Într-adevăr, potrivit dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 330/2009, „începând cu 1 ianuarie 2010, sporurile, acordate prin legi sau hotărâri ale Guvernului, și, după caz, indemnizațiile de conducere, care potrivit legii făceau parte din salariul de bază, din soldele funcțiilor de bază, respectiv din indemnizațiile lunare de încadrare, prevăzute în notele din anexele la prezenta lege, se introduc în salariul de bază, în soldele funcțiilor de bază, respectiv în indemnizațiile lunare de încadrare corespunzătoare funcțiilor din luna decembrie 2009”, însă ulterior, prin intrarea în vigoare a Legii nr. 284/2010, deși prin art. 7 alin. 1 se dispune că „aplicarea prevederilor prezentei legi se realizează etapizat, prin modificarea succesivă, după caz, a salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare, prin legi speciale anuale de aplicare”, sporul de 20 %, prevăzut distinct în art. 13 din Anexa VI nu mai este plafonat la un quantum determinat prin dispoziții exprese ale legii.

În această situație, în conformitate cu legislația ulterioară intrării în vigoare a Legii nr. 284/2010, sporul de 20%, acordat judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, precum și personalului auxiliar de specialitate delegat să își desfășoare activitatea în sistemul penitenciar, se calculează prin raportare la indemnizația brută lunară.

În același sens sunt și dispozițiile Ordinului nr. 341/C/2011 al Ministrului Justiției, care menționează clar, în art. 2, că începând cu data de 01 ianuarie 2011, judecătorii delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate beneficiază de un spor de 20%, calculat la indemnizația de încadrare brută lunară, pentru activitatea desfășurată efectiv în penitenciar.

Prin urmare, odată cu majorările indemnizației de încadrare, sporul acordat urmează a fi raportat direct la quantumul acesteia.

Acest spor este prevăzut și prin Legea 153/2017, art. 13 din Anexa V - Cap. VIII Reglementări specifice personalului din sistemul justiției.

Corelativ, Ministrul Justiției a emis Ordinul nr. 2830/C/2017 prin care a dispus că „începând cu data de 01.07.2017, judecătorii din cadrul instanțelor de judecată delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate beneficiază și de un spor de 20%, calculat la indemnizația de încadrare brută lunară, pentru activitatea desfășurată efectiv în penitenciar”.

Ori, nici după această dată sporul acordat în baza dispozițiilor legale incidente nu a fost calculat corect, prin determinarea sa la quantumul indemnizației de încadrare brută lunară.

Astfel, începând cu luna noiembrie 2018, de când a fost delegată să își desfășoare activitatea la Penitenciarul, sporul de penitenciar a fost calculat la indemnizația de încadrare din anul 2009 și nu la cea de 6234 lei, aferentă lunii în curs.

Și din succesiunea în timp a dispozițiilor legale rezultă că sporul de penitenciar se impune a fi calculat în raport de indemnizația de încadrare brută lunară curentă și nu în raport de cea existentă în anul 2009.

Alte tribunale din cadrul Curții de Apel, precum și de pe raza altor curți de apel, calculează sporul de penitenciar în mod corect, adică 20% din indemnizația de încadrare brută lunară existentă la data calculării.

De asemenea, reclamanta a invocat practică judiciară, respectiv sentința civilă nr./2019, pronunțată în dos. nr. al Tribunalului, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. ../2020 a Curții de Apel

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 127 și art. 194 din Codul de procedură civilă, art. 30 din Legea nr. 330/2009, art. 7 alin. 1, art. 13 Anexa VI din Legea nr. 284/2010, art. 2 din Ordinul nr. 341/C/2011 al Ministrului Justiției, art. 13 din Anexa V - Cap. VIII Reglementări specifice personalului din sistemul justiției din Legea nr. 153/2017, Ordinul Ministrului Justiției nr. 2830/C/2017.

Prin întâmpinarea formulată la data de 28.02.2024, pârâta Curtea de Apel a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive, în raport de pretențiile reclamantei, și, în consecință respingerea cererii de chemare în judecată a Curții de Apel ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă; de asemenea, pârâta Curtea de Apel a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, solicitând admiterea excepțiilor invocate și respingerea cererii de chemare în judecată ca atare.

În fapt, pârâta Curtea de Apel a arătat în esență că, în condițiile în care reclamanta își desfășoară activitatea în cadrul Tribunalului, raportul obligațional care are ca obiect plata drepturilor salariale solicitate este stabilit între reclamantă și Tribunalul, care este ordonator terțiar de credite, acesta fiind titularul obligației de calcul și plată a drepturilor salariale, procedând totodată și la calcularea și virarea contribuțiilor sociale către stat.

În considerarea dispozițiilor art. 8 alin. 1 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, președintele Curții de Apel, în calitatea sa de ordonator secundar de credite, a emis și comunicat, în temeiul art. 46 din Legea nr. 304/2004 și a art. 7 (1) lit. m) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, ordinul de serviciu prin care reclamanta a fost desemnată grefier delegat pentru exercitarea atribuțiilor specifice la Penitenciarul, începând cu data de 08.11.2018.

Conform prevederilor cuprinse în articolul final al acestui ordin de serviciu, conducerile instanțelor și penitenciarelor nominalizate prin actul administrativ în discuție aveau obligația ducerii la îndeplinire a celor dispuse de către președintele Curții de Apel

Așadar, obligațiile legale ale Curții de Apel, care nu fac obiectul prezentei cauze, au fost îndeplinite în totalitate, în timp ce pretențiile deduse judecății sunt de competență exclusivă a Tribunalului care, prin prisma dispozițiilor legale evocate în precedent, are obligația legală de a calcula și de a plăti reclamantei drepturile salariale ce îi revin, inclusiv sporul de 20%, calculat la indemnizația de încadrare, cuvenit pe perioada delegării în sistemul penitenciar.

De aceea, ținând cont că Tribunalul este instanța la care își desfășoară activitatea reclamanta, rezolvarea eventualelor pretenții salariale incumbă acestei instanțe care are calitatea angajator și ordonator terțiar de credite.

În drept, au fost invocate prevederile art.205 și urm. din Codul de procedură civilă, precum și celelalte acte normative incidente.

Prin întâmpinarea formulată la data de 29.02.2024, pârâatul a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive, în raport cu dispozițiile H.G. nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea, cu modificările ulterioare. față de dispozițiile legii privind salarizarea, precum și față de cele referitoare la organizarea judiciară. De asemenea, pârâatul a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, raportat la data înregistrării cererii – 10.01.2024, astfel că orice obligație de plată anterioară datei de 10.01.2021 este prescrisă, conform art. 268 alin. 1 lit. c din Codul muncii.

Pe fondul cauzei, au fost invocate prev. art. 13 din Anexa V din Legea nr. 153/2017, art. 38 alin. 1 – 3, art. 25 alin. 1 din Legea cadru nr. 153/2017 și s-a arătat că se impune a fi analizată

măsura respectării acestor dispoziții legale în ceea ce privește calculul și plata sporului în discuție, cu valorificarea informațiilor furnizate de Tribunalul

Prin întâmpinarea formulată la data de 04.03.2024, pârâtul Tribunalul a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, raportat la data înregistrării cererii – 10.01.2024, solicitând să se constate că acțiunea este prescrisă pentru perioada anterioară datei de 10.01.2021, conform art. 171 alin. 1 din Codul muncii, iar pe fondul cauzei s-a solicitat respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată promovată de reclamantă.

În motivare, s-a arătat că începând cu data de 01 ianuarie 2010 drepturile salariale ale personalului auxiliar de specialitate, inclusiv sporurile, au fost calculate în temeiul prevederilor Legii-cadru nr. 330/2009, precum și ale O.U.G. nr. 1/2010, astfel că la indemnizația de încadrare brută lunară stabilită potrivit reglementărilor în vigoare la data de 31 decembrie 2009 s-au adăugat: sporul pentru vechimea în muncă, sporul în legătură cu activitatea în penitenciar, precum și adaosurile prevăzute la art. 4 alin. 3 lit. a din Anexa VI la această lege, rezultând astfel o nouă indemnizație de încadrare brută lunară, prin includerea acestor sporuri, majorări și adaosuri; la noua indemnizație brută lunară s-au adăugat: a) un spor de 15% pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, b) o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu corespunzătoare sporului pentru titlul științific de doctor, c) sporurile prevăzute la art. 4 alin. 3 lit. b din Anexa VI - spor pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și sporul de confidențialitate - într-un quantum care, împreună cu noua indemnizație de încadrare brută lunară și cu celelalte sporuri acordate, să fie egal cu câștigul salarial aferent lunii mai 2009, stabilit prin includerea unui spor de risc și suprasolicitare neuropsihică de 50% și unui spor de confidențialitate de 15%, calculate la indemnizația de încadrare brută lunară.

Potrivit prevederilor art. 7 din Legea nr. 284/2010, „(1) Aplicarea prevederilor prezentei legi se realizează etapizat, prin modificarea succesivă, după caz, a salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare, prin legi speciale anuale de aplicare.

(2) Valoarea salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare utilizată la reîncadrarea pe funcții a personalului în anul 2011 se stabilește prin legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice”.

Totodată, potrivit Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, drepturile salariale, inclusiv quantumurile sporurilor, au fost reduse cu 25%, ca ulterior, prin Legea nr. 285/2010, începând cu 1 ianuarie 2011 s-a acordat o majorare de 15% a quantumului salariilor, sporurilor, indemnizațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare, astfel cum au fost acordate personalului bugetar în luna octombrie 2010, iar în temeiul O.U.G. nr. 19/2012 drepturile salariale au fost majorate cu 8%, începând cu 1 iunie 2012 și cu 7,4% începând cu 1 decembrie 2012, în vedere recuperării reducerii salariale cu 25%.

De asemenea, prin Legea nr. 293/2015, începând cu data de 1 decembrie 2015, quantumul indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul sporurilor au fost majorate cu 10% față de nivelul acordat pentru luna noiembrie 2015.

Odată cu intrarea în vigoare a Legii - cadru de salarizare nr.153/2017, potrivit art. 13 din Anexa V, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, precum și alte categorii de personal prevăzute la art. 1 lit. a), c) și f) (lit. c) personalul auxiliar de specialitate și personalul conex din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, delegate sau detașate sau care își desfășoară activitatea în sistemul penitenciar, beneficiază pe durata delegării sau detașării sau a desfășurării activității în sistemul penitenciar, și de un spor de până la 20% calculat la indemnizația de încadrare sau, după caz, la salariul de bază.

Astfel, începând cu data de 01.07.2017 reclamanta a fost salarizată în conformitate cu dispozițiile art. 38 alin. 1 și 2 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. cu modificările și completările ulterioare, în concret fiind reîncadrată în

funcție cu menținerea cuantumului brut al indemnizației de încadrare și sporurilor pe care le deținea la momentul intrării în vigoare a acestei legi.

Ulterior, începând cu data de 01.01.2018, în conformitate cu dispozițiile art. 38 alin. 3 și 6 din Legea nr. 153/2017, cuantumul brut al indemnizației de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, s-a majorat cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25 din lege, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Totodată, în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază sunt mai mari decât cele stabilite potrivit Legii - cadru nr. 153/2017 pentru anul 2022, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.

De asemenea, art. 25 alin. (1) din același act normativ, prevede că: „(1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz”.

Având în vedere întreaga evoluție a cadrului normativ care a reglementat acordarea drepturilor salariale ale personalului auxiliar de specialitate după decembrie 2009, apreciază că Tribunalul a acordat, în mod corect reclamantei, sporul în procent de 20%, în calitate de grefier delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate în sistemul penitenciar.

Cu privire la capătul de cerere privind plata drepturilor bănești solicitate, actualizate cu rata inflației precum și dobânda legală, s-a arătat că Tribunalul ca instituție bugetară, nu poate să înscrie în bugetul propriu nicio plată fără bază legală pentru respectiva cheltuială, că instanța nu poate dispune admiterea acestui capăt de cerere.

Fondurile alocate de la bugetul de stat pentru plata drepturilor de personal pentru Tribunalul au fost aprobate prin legi anuale, legi ce nu cuprind un capitol distinct de cheltuieli pentru plata sumelor acordate de către instanță, astfel că acordarea ulterioară a unei sume de bani peste cea datorată, chiar reprezentând indicii de inflație, nu se justifică.

Imposibilitatea aplicării indicelui de inflație se datorează și faptului că, în conformitate cu dispozițiile art. 14 alin. 2 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, „nici o cheltuială nu poate fi înscrisă în buget și nici angajată și efectuată din acesta dacă nu există bază legală pentru respectiva cheltuială”, iar art. 29 alin. 3 din aceeași lege dispune: „cheltuielile prevăzute în capitole și articole au destinație precisă și limitată”, iar potrivit art. 47 „creditele bugetare aprobate la un capitol nu pot fi utilizate pentru finanțarea altui capitol”.

Prin urmare, din dispozițiile legale precizate anterior reiese că angajarea cheltuielilor din bugetul de stat se poate face numai în limita creditelor bugetare anuale aprobate.

Cererea privind plata dobânzilor penalizatoare este neîntemeiată, deoarece prin Decizia nr. 21/22.05.2015, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că dobânzile penalizatoare datorate de stat pentru executarea cu întârziere a obligațiilor de plată pot fi solicitate pentru termenul de 3 ani anterior datei introducerii acțiunii, însă în condițiile existenței unui titlu care stabilește obligația de plată a unei sume de bani, iar executarea acestuia este amânată. Așadar, „problema naturii juridice a dobânzilor de tipul celor solicitate în cauza pendinte a fost rezolvată prin recursul în interesul legii soluționat de ÎCCJ prin Decizia nr. 2/2014, care, în aplicarea dispozițiilor art. 1082 și 1088 din Codul civil din 1864, respectiv art. 1.531 alin (1), alin. (2) teza I și art. 1.535 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a apreciat că pot fi acordate daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale pentru plata eşalonată a sumelor prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sectorul bugetar în condițiile art. 1 și 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 71/2009, aprobată cu modificări Legea nr. 230/2011”.

În aceeași decizie, se reține că aceste dobânzi, ca formă de penalizare a debitorului care nu și-a îndeplinit la timp obligația de executare a unei hotărâri judecătorești pronunțate într-un litigiu referitor la drepturi salariale, curg de drept de la momentul pronunțării hotărârii, ceea ce nu este cazul în prezenta speță.

Așadar, în prezenta speță se tinde la obținerea unei hotărâri judecătorești care să oblige la plata unor drepturi salariale, acestea neputând fi purtătoare de dobânzi penalizatoare pentru un interval de timp anterior momentului stabilirii dreptului prin hotărâre judecătorească, nu există așadar o hotărâre judecătorească prin care să fie obligat la plata unor drepturi bănești și care nu a fost executată, în ciuda caracterului executoriu.

În drept, au fost invocate prevederile art.205 și urm. din Codul de procedură civilă, precum și celelalte acte normative invocate.

Reclamanta a formulat răspuns la întâmpinare, prin care a arătat că lasă la aprecierea instanței de judecată soluționarea excepției prescripției dreptului material la acțiune, iar pe fond a solicitat înlăturarea apărărilor pârâtei și admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

III. Punctul de vedere al părților

Tribunalul constată că părțile nu a exprimat niciun punct de vedere cu privire la cele puse în discuție de instanța de judecată.

IV. Punctul de vedere/Opinia preliminară al/a completului de judecată asupra chestiunii de drept cu privire la care se dispune sesizarea

Prin prezenta acțiune reclamanta tinde la obligarea pârâților la plata diferenței de sumă între cea încasată și cea cuvenită din sporul de 20%, calculat la indemnizația de bază din anul 2009, în loc de cea aferentă lunii noiembrie 2018, aceasta fiind luna de început a perioadei de desemnare a sa la penitenciar, și până la finalizarea raporturilor de muncă, respectiv 08.11.2018 - 31.12.2022, pe durata desfășurării a activității la penitenciar.

Potrivit art. 13 din Anexa V a Legii - cadru nr.153/2017, „judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, precum și alte categorii de personal prevăzute la art. 1 lit. a), c) și f) din prezentul capitol, delegate sau detașate sau care își desfășoară activitatea în sistemul administrației penitenciare, beneficiază pe durata delegării sau detașării sau a desfășurării activității în sistemul administrației penitenciare, și de un spor de până la 20% calculat la indemnizația de încadrare sau, după caz, la salariul de bază”.

Art. 1 lit. c din Anexa V a Legii - cadru nr.153/2017 prevede că „Dispozițiile prezentului capitol reglementează salarizarea și celelalte drepturi salariale ale: c) personalului auxiliar de specialitate și personalului conex din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea”.

Potrivit art. 25 alin. 1 din Legea nr. 153/2017, „Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.

Din coroborarea acestor prevederi legale ar rezulta că legiuitorul a lăsat la aprecierea angajatorului cuantumul/procentul acestui spor, de maxim 20% calculat la indemnizația de încadrare sau, după caz, la salariul de bază, cu condiția respectării prevederilor art. 25 alin. 1 din Legea nr. 153/2017.

Ordinul Ministrului Justiției nr. 2830/C/2017 invocat de reclamantă nu îi este aplicabil, deoarece așa cum chiar aceasta a recunoscut, acesta se referă la judecători, nu la personal auxiliar.

Față de toate cele reținute, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ, Tribunalul va dispune **sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:**

„Dacă sporul de penitenciar de până la 20% se stabilește din indemnizația de bază din anul 2009 sau din indemnizația de bază aferentă lunii noiembrie 2018, respectiv a lunii în curs, precum și dacă în acest caz, se impune respectarea prevederilor art.25 (1) din Legea nr.153/2017, reclamanta având funcția de grefier în cadrul Tribunalului”.

În temeiul art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, instanța va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

Potrivit art. 2 alin. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, prezenta încheiere se va transmite, în copie, prin poștă electronică, de către instanța de trimitere și celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura celui în care aceasta a fost formulată. Președinții instanțelor judecătorești competente, de îndată ce primesc copia încheierii de sesizare, iau măsurile necesare pentru informarea judecătorilor din secțiile corespunzătoare ale acelor instanțe.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D I S P U N E :**

În baza art.2 alin1 coroborat cu al.2 din OUG nr.62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dispune trimiterea la Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei încheieri, la care se atașează următoarele înscrisuri, conforme cu originalul cerere de chemare în judecată, însoțită de înscrisuri și întâmpinările formulate de către pârâții

În baza art.2, alin. 2 din OUG nr.62/2024 dispune transmiterea prezentei încheierii de sesizare, în copie, prin poșta electronică și celorlalte instanțe competente să soluționeze în primă instanță sau în calea de atac procese de natura acestui dosar.

În temeiul art. 520 al.2 din Codul de procedură civilă dispune suspendarea judecării cauzei până la soluționarea sesizării de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 octombrie 2024.

Președinte,

.....

Asistent judiciar,

.....

Asistent judiciar,

.....

Grefier,

.....